

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613201042
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8613201042.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobkyne: F. O., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX Q. XX, právne zastúpenej JUDr. Ivom Babjakom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, proti žalovaným 1) D.. L. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. F. XXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpenej Centrom právnej pomoci, kancelária Svidník so sídlom Sov. hrdinov 102, 089 01 Svidník, IČO: 30 798 841, 2) GURMÁN - AKTIV, s.r.o., Bitúnková 13, 940 01 Nové Zámky, IČO: 44 693 532, právne zastúpeným JUDr. Marekom Bujdošom, advokátom so sídlom Hlinky 262/6, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 1 813,62 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne a žalovanej v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 7Cpr/2/2013-161 zo dňa 30.05.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná v 1. rade je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 1 813,62 eura s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 392,64 eura od 1.12.2012 do zaplatenia, zo sumy 392,64 eura od 1.1.2013 do zaplatenia, zo sumy 243,06 eura od 1.2.2013 do zaplatenia a zo sumy 785,28 eura od 1.2.2013 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Z a m i e t a žalobu proti žalovanému v 2. rade.

III. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalovanej v 1. rade v plnom rozsahu. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalovanému v 2. rade n e p r i z n á v a náhradu trov konania proti žalobkyni.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa so žalovanou v 1. rade na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.05.2011 uzatvorila pracovný pomer od 01.06.2011 na dobu neurčitú s druhom práce-predavačka. Pod bodom 4 uvedenej zmluvy boli dohodnuté mzdové podmienky v sume 317 Eur mesačne.

2.1. Listom zo dňa 19.12.2012 žalobkyňa ukončila so žalovanou v 1. rade pracovný pomer podľa § 62 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že jej nevyplatila mzdu za mesiac október 2012 splatnú do 30.11.2012 ani do 19.12.2012. Žalovaná v 1. rade okamžité skončenie pracovného pomeru prevzala osobne dňa 20.12.2012.

2.2. Z potvrdenia zamestnávateľa na účely nároku na dávku v nezamestnanosti zo dňa 07.01.2013 je zrejmé, že žalovaná v 1. rade potvrdila žalobkyni, že táto bola u nej zamestnaná na základe pracovného pomeru, ktorý trval od 01.06.2011 do 20.12.2012 a pracovný pomer bol uzatvorený na neurčitý čas. Zároveň uviedla vymeriavacie základy na platenie poistenia v nezamestnanosti za rok 2011 a 2012.

2.3. Zmluvou o predaji podniku uzatvorenej medzi žalovanou v 1. rade a spoločnosťou K., s.r.o., so sídlom L. XXX/X, XXX XX Q., D.: XX XXX XXX zo dňa 19.9.2012 žalovaná v 1. rade previedla na uvedenú spoločnosť vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia na prevádzkovanie jej podniku.

2.4. Z potvrdenia o dobe zamestnania pre účely nemocenského poistenia zo dňa 09.01.2013 vyplýva, že žalovaná v 1. rade vydala žalobkyni potvrdenie o tom, že pracovala u nej od 20.05.2005 do 20.12.2012 a ku dňu rozviazania pracovného pomeru jej boli započítané pre účely nemocenského poistenia ako doba zamestnania celkom 7 rokov a 216 dní. Z potvrdenia o príjmoch fyzickej osoby zo závislej činnosti o preddavkoch na daň, o daňovom bonuse na vyživované deti za obdobie 2012 je zrejmé, že žalovaná v 1. rade vydala potvrdenie o úhrne zúčtovaných a vyplatených príjmov pre žalobkyňu za zúčtované a vyplatené mesiace 1-12.

2.5. Z pracovnej zmluvy zo dňa 12.2.2013 je zrejmé, že žalobkyňa uzatvorila pracovný pomer so zamestnávateľom K., s.r.o., so sídlom Q., XXX XX, L. XXX/X, D.: XX XXX XXX od 13.2.2013 na dobu určitú do 13.5.2013 na druh práce predavačka a mzdovými podmienkami 410 eur mesačne.

2.6. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobkyňa nebola zamestnankyňou žalovaného v 2. rade, ale žalovanej v 1. rade. Mal za to, že zmluva o predaji podniku, ktorá bola uzatvorená medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade, podpísaná rovnakými osobami bola len fiktívna. Z dokladov, ktoré predložil žalovaný v 2. rade, najmä zo zmluvy o predaji podniku vyplýva, že táto zmluva bola uzatvorená bez príloh, tieto prílohy boli dodatočne podpísané a predložené súdu až na jeho výzvu na požiadanie zo strany žalovaného v 2. rade.

2.7. Z vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie bolo zistené, že žalovaná v 1. rade nevykonala zmenu evidencie zamestnancov ani na sociálnej poisťovni a ani na zdravotnej poisťovni. Taktiež z oznámenia daňového úradu ako správcu dane vyplýva, že zo strany žalovanej v 1. rade nedošlo k oznámeniu zmeny registračnej pokladne na žalovaného v 2. rade, čo v prípade ak by k predaju podniku došlo, malo byť vykonané. Taktiež fakturácie žalovanej v 1. rade po predaji podniku a jej ďalšie podnikanie v rovnakých priestoroch a v rovnakých podmienkach svedčia o skutočnosti, že k predaju podniku v skutočnosti nedošlo.

2.8. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovaného v 2. rade, že zo strany žalovanej v 1. rade nešlo o nedostatočnú informovanosť ohľadom práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o predaji podniku, ale len o uzatvorenie fiktívnej zmluvy o predaji podniku za účelom získania nájomných priestorov a výkon nájmu na žalovaného v 2. rade a tak túto zmluvu je možné považovať za neplatný právny úkon, pretože takto uzatvorená zmluva svojim účelom odporuje ustanoveniam Obchodného zákonníka týkajúceho sa inštitútu predaja podniku a ani zo strany predávajúcej a ani kupujúcej nedošlo k naplneniu tejto zmluvy.

2.9. Žiadny zo zamestnancov žalovanej v 1. rade nebol nijakým spôsobom oboznámený s tým, že sa stávajú zamestnancami žalovaného v 2. rade. O tom, že takúto vedomosť nemala ani žalobkyňa svedčí aj to, že doklady zamestnancom vydávala žalovaná v 1. rade a nie žalovaný v 2. rade.

2.10. Z uvedených dôvodov súd žalobu proti žalovanému v 2. rade zamietol.

2.11. Zároveň uviedol, že žalobkyňa bola na základe pracovnej zmluvy zaradená ako predavačka. Jedná sa o výkon práce spojenou s hmotnou zodpovednosťou, na ktorú je potrebné odborné vzdelanie. Mal za to, že žalobkyňa mala byť zaradená najmenej do druhého stupňa náročnosti práce s koeficientom 1,2 minimálnej mzdy, čo predstavuje sumu 392,64 eura. Z vymeriavacích základov na platenie poistného v nezamestnanosti za rok 2012 však vyplýva, že priemerná mesačná mzda žalobkyne v 3. štvrtroku 2012 dosiahla sumu 343,31 eura a teda nezodpovedá hodnote minimálnej mzdy. Z uvedených dôvodov súd zaviazal žalovanú v 1. rade zaplatiť žalobkyni minimálnu mesačnú mzdu za mesiace október, november a december od 1.12.2012 do 20.12.2012 v celkovej sume 1 028,34 eura a zároveň aj odstupné za dva mesiace v sume 785,28 eura, čo spolu predstavuje sumu 1 813,62 eura.

2. 12. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa aj žalovaná v 1. rade.

3.1. Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie súhlasí len čiastočne, nakoľko nebolo preukázané, kedy žalovaná v 1. rade v rozhodnom období od 01.10.2012 do 20.12.2012 vystupovala ako žalovaná 1. rade a kedy ako konateľka spoločnosti K., s.r.o. právneho predchodcu žalovaného v 2. rade. P. konanie bolo vypočítavé a sledovalo nekalé záujmy, ktoré sa práve hodili

žalovanej v 1. rade alebo spoločnosti K., s.r.o., kde bola konateľkou. Podľa názoru žalobkyne sa jej už nikdy nepodarí zistiť, kto jej mal vyplatiť náhradu mzdy ako aj odchodné. Z tohto dôvodu sú podľa jej názoru povinné ju vyplatiť žalovaná v 1. rade ako aj žalovaná v 2. rade.

3.1.1 Navrhla zrušiť II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie a nahradiť ho svojim rozhodnutím tak, že žalovaný v 2. rade je povinný spoločne a nerozdielne so žalovanou v 1. rade zaplatiť žalobkyni sumu 1.813,62 Eur s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 392,64 Eur od 01.12.2012 do zaplatenia; zo sumy 392,64 Eur od 01.01.2013 do zaplatenia; zo sumy 243,06 od 01.02.2013 do zaplatenia a zo sumy 785,28 Eur od 01.02.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

3.2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie aj žalovaná v 1. rade a poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 12CoPr/2/2014-98 zo dňa 17.03.2015, v odôvodnení ktorého súd uviedol, že zmluva o predaji podniku zo dňa 19.09.2012 medzi žalovanou v 1. rade a spoločnosťou K., s.r.o. je platná a na základe tejto zmluvy došlo k prevodu všetkých práv a povinností, vrátane mzdových nárokov na spoločnosť K. s.r.o..

3.2.1. Mala za to, že zmluva o predaji podniku má všetky zákonom predpísané náležitosti, má písomnú formu a osvedčené podpisy predávajúceho a kupujúceho. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nemajú vplyv na platnosť zmluvy o predaji podniku.

3.2.2. Navyše zo zápisnice z Valného zhromaždenia spoločnosti K., s.r.o., ktoré sa konalo dňa 02.11.2012, je zrejmé, že týmto dňom 02.11.2012 sa konateľkou spoločnosti K., s.r.o. stala J. G., ktorá bola oprávnená konať za spoločnosť K., s.r.o. o všetkých právnych úkonoch.

3.2.3. Na záver uviedla, že je zrejmé, že medzi ňou a žalobkyňou v čase nevyplatenia mzdy (október, november a december 2012) neexistoval pracovnoprávny vzťah, a teda žalovaná v 1. rade nie je vecne - pasívne legitimovaná.

3.2.4. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobu žalobkyne proti žalovanej v 1. rade zamietnuť.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 1. rade uviedla, že konanie žalovanej v 1. rade, ako aj žalovanej v 2. rade nemôže byť na jej škodu. Nevedela, kedy voči nej vystupuje D. L. O. ako žalovaná v 1. rade a kedy ako žalovaný v 2. rade. Navrhla, aby súd spoločne a nerozdielne zaviazal žalovanú v 1. rade a žalovaného 2. rade na zaplatenie a trov konania.

5. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniam uviedol, že považuje v zhode s názorom súdu prvej inštancie zmluvu o predaji podniku len za fiktívnu, nakoľko cieľom uzatvorenia zmluvy bola snaha žalovanej 1. rade ponechať si priestory v nájme pre obchodnú spoločnosť K., s.r.o.. I. v 1. rade ako fyzická osoba mala uzatvorenú zmluvu o nájme nebytových priestorov s Mestom Q. a ukončením zmluvného vzťahu by bola vyhlásená nová verejná súťaž na uzatvorenie zmluvy o nájme nebytových priestorov, a teda žalovaná v 1. rade len účelovo uzatvorila zmluvu o predaji podniku. Bola toho názoru, že nemôže byť zaviazaná za konanie žalovanej v 1. rade. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne a navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil..

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolania žalobkyne ani žalovanej v 1. rade nie sú dôvodné.

7. Súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a len pre zdôraznenie správnosti dopĺňa.

8. V priebehu celého konania je procesná obrana žalovanej v 1. rade postavená najmä na tvrdení, že nie je pasívne legitimovaná v tomto konaní.

9. Oboznámením sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalovaná v 1. rade ako zamestnávateľ nevyplatila svojim zamestnancom mzdu a štyri zamestnankyne si voči nej uplatnili svoje nároky v samostatných konaniach.

9.1. Zo všetkých zamestnankýň zatiaľ len v jednej právnej veci bolo právo na mzdu právoplatne priznané, a to rozsudkom Krajského súdu Prešove sp. zn. 20CoPr/2/2014 zo dňa 25.09.2014, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník 2Cpr/1/2013-71 zo dňa 04.12.2013 a v ktorom uviedol, že cit.:

„Jediná odvolacia námietka žalovanej sa týka nedostatku pasívnej legitímácie na jej strane. Prvostupňový súd priznal postavenie žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu s poukazom na inštitút dobrých mravov a odvolací súd sa s jeho postupom v plnom rozsahu stotožňuje. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná odpredala na základe zmluvy o predaji podniku účinnej od 19.9.2012 podnik spoločnosti K., s.r.o., so sídlom L. XXX/X, kde jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti bola v čase predaja D.. L. Hlivjaková.

Nebolo preukázané, že by túto skutočnosť oznámila žalovaná žalobkyni ako svojej zamestnankyni. Naopak z obsahu spisu vyplýva, že sa o tejto skutočnosti žalobkyňa dozvedela až v priebehu súdneho konania.

V predmetnej veci je tiež rozhodné a prvostupňový súd na to správne reflektoval, že napriek skutočnosti prevodu podniku na inú osobu, so žalobkyňou naďalej v rámci pracovnoprávneho vzťahu a v súvislosti s právami, povinnosťami a nárokmi z neho vyplývajúcimi konala žalovaná. Navyiac aj v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 23.4.2013 žalovaná uznala pohľadávku žalobkyne uvádzajúc: „Základnú mzdu v uvedenej sume jej uhradím po právoplatnom ukončení súdneho sporu.“

Všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne dávajú základ pre konštatovanie, že nepriznanie postavenia žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu by nebolo voči žalobkyni spravodlivé. Správne sa totiž domnievala, že jej zamestnávateľom je žalovaná a pasívna legitímácia je daná práve s poukazom na inštitút dobrých mravov. Vo vzťahu k žalobkyni bola správne zmluva o predaji podniku vyhodnotená ako odporujúca dobrým mravom.“

10. Žalovaná v 1. rade podala sťažnosť Ústavnému súdu SR vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove 20 CoPr/2/2014 z 25. septembra 2014.

10.1. Nálezom III. ÚS 18/2016-40 z 29.11.2016 bolo konštatované, že cit:

„Sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu ani len nepreukázala, že skutočne došlo k predaju podniku, a tým aj prechodu práv a povinností, tak ako to tvrdila sťažovateľka. Ako už bolo uvedené, sťažovateľka nepredložila súdu celú zmluvu o predaji podniku vrátane jej príloh a v konaní nepreukázala, že skutočne došlo aj k zaplateniu kúpnej ceny. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že zmluvu o predaji podniku uzatvárala so spoločnosťou, ktorej jediným spoločníkom a konateľom bola ona sama, preto samotná zmluva v okolnostiach prípadu nemohla byť dostačujúcim dôkazom pre záver, že skutočne došlo k platnému prechodu záväzkov zo sťažovateľky na jej právneho nástupcu. Za daných okolností konanie sťažovateľky ani podľa názoru ústavného súdu nemôže požívať právnu ochranu, preto záver krajského súdu, že „nepriznanie postavenia žalovanej ako pasívne legitimovaného subjektu by nebolo voči navrhovateľke spravodlivé“, nemožno v okolnostiach prípadu považovať za arbitráry, resp. za zjavne neodôvodnený.

Ústavný súd tak konštatuje, že krajský súd dospel k záveru o neplatnosti zmluvy o predaji podniku pre rozpor prevodu s dobrými mravmi práve na základe vyhodnotenia rozhodných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu tak poskytuje dostatočný základ pre svoj výrok. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo vyhovel nároku žalobkyne, a zároveň tým aj reagoval na námietky sťažovateľky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitráry.“

11. Odvolací súd sa plne stotožnil s vyššie uvedeným závermi Krajského súdu v Prešove, ako aj Ústavného súdu SR, ktoré by mali byť žalovanej v 1.rade dostatočne známe a v plnom rozsahu na nich odkazuje a len pre doplnenie uvádza:

11.1. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že sa už nikdy nepodarí zistiť, kto jej mal vyplatiť náhradu mzdy ako aj odchodné. Odvolací súd k tomuto konštatovaniu poznamenáva, že vzhľadom na neplatnosť zmluvy o predaji podniku pre rozpor prevodu s dobrými mravmi, je to práve žalovaná v 1. rade, ktorá je nositeľkou povinností v tomto konaní.

11.2. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia mzdy za mesiace október, november a december 2012. Žalovaná v 1. rade predložila spolu s odvolaním aj zápisnicu z Valného zhromaždenia spoločnosti K., s.r.o., ktoré sa konalo dňa 02.11.2012 a z ktorej je zrejmé, že týmto dňom 02.11.2012 sa konateľkou spoločnosti K., s.r.o. stala J. G., ktorá bola oprávnená konať za spoločnosť o všetkých

právnych úkonoch. (spoločnosť K., s.r.o., zanikla dňom 26.01.2018 v dôsledku zlúčenia a všetky jej práva a povinnosti prešli dňom 27.01.2018 na spoločnosť U.- T., s.r.o.).

11.3. Odvolací súd poznamenáva, že fyzická osoba sa stáva konateľom už v deň, ktorý je uvedený v zápisnici z valného zhromaždenia. Ak nie je uvedený iný deň, fyzická osoba sa stáva konateľom v deň spísania zápisnice z valného zhromaždenia. Na vznik funkcie konateľa sa nevyžaduje zápis do Obchodného registra. Tento zápis má len deklaratívnu funkciu, teda len potvrdzuje, že určitá osoba je konateľom.

11.4. Odhliadnuc od skutočnosti, že v danom prípade išlo o fiktívny predaj podniku, odvolací súd pripomína, že je nutné rozlišovať formálneho konateľa spoločnosti od toho, kým je spoločnosť reálne ovládaná. Za stavu neplatnosti zmluvy o predaji podniku z dôvodu rozporu s dobrými mravmi všetky námietky odvolateľky (žalovanej v 1.rade) sú neopodstatnené.

11.5. Nebolo by spravodlivé zaviazat' žalovaného v 2. rade k povinnosti plniť žalobkyni, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, ak zamietol žalobu voči žalovanému v 2. rade.

12. Správnym výrokom vo veci samej zodpovedajú aj správne výroky o trovách konania.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nebola žalobkyňa ani žalovaná v 1. rade úspešná a žalovaný v 2. rade si náhradu trov konania neuplatnil, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).